

[Holger Eriksen.]

der er bare den forskel, at hvis man anvender fikseringen, vil enhver grundejer i forskellsskat komme af med nøjagtig det samme beløb som i fjor, medens fradragsmetoden vil medføre, at nogle kommer af med mere, andre kommer af med mindre. Jeg nærer for så vidt også frygt for, at den sidste fremgangsmåde, hvad amtsskatterne angår, vil ramme enfamilieshuse i forstadsbebyggelserne hårdere, end hvis man var blevet stående ved fikseringen, hvorfor jeg da også sætter min lid til, at regeringens oprindelige forslag senere vil blive vedtaget. Man kan naturligvis gøre gældende, at den nye vurdering må formodes at være mere retfærdig end den gamle, og at der derfor ikke er noget at sige til, at der sker en forskydning med hensyn til skattebyrden. Selv om dette er rigtigt, er det dog ikke derfor givet, at man for en skat, hvis betydning bliver stadig mindre, og som man fra alle sider er nogenlunde enig om gradvis at ville afskaffe, gør klogt i at gå over til en ny fordeling, bl. a. også ud fra det synspunkt, at en gammel skat er en god skat, hvorved man jo tænker på, at den gamle skat mere eller mindre har bundfældet sig i ejendommenes værdi. Jeg beklager derfor, at man ikke på alle områder har kunnet komme igennem med en fiksering.

Det er i pressen nævnt, at venstre og de konservative i udvalget — for øvrigt i modsætning til det forslag til folketingsbeslutning, de to partier har fremsat — har ønsket, at man for indeværende år skulle anvende den tidligere vurdering. Nu vedtog man i fjor en lov, hvorefter man skulle have vurdering hvert fjerde år i stedet for hvert femte år. Det er derfor ikke let at se, hvorfor og hvordan man nu skulle lade den forrige vurdering gælde i hele 7 år — vurderingen blev som bekendt udskudt ét år — man ville derved komme ud i rent paradiske forhold. Man hævder som begrundelse for at ville anvende den gamle vurdering endnu et år, at utilfredsheden med vurderingens virkninger er større end sidst. Jeg tror ikke, dette er rigtigt. Hver gang der foretages en ny vurdering, vil der være en presse, der ser sin interesse i — som regel på et helt galt grundlag — at hidse en stemning op imod de forventede resultater, men denne

stemning lægger sig igen, når de virkelige resultater foreligger.

Jeg kan nævne et karakteristisk eksempel fra vurderingen i 1950. Et stort blad satte ind med en fuldstændig demagogisk pressekampagne imod den. Først fik man på en fiks måde fortalt, at det ikke var ligningsrådet, hvori alle partier var repræsenteret, der havde fastsat retningslinjerne for vurderingen, men derimod den daværende finansminister. Dernæst var bladet så uheldigt ikke at nøjes med blot i almindelighed at lade sin fantasi udmale det frygtelige, der ville ske. Nej, det begik den dumhed at konkretisere; hver dag bragte det billeder af villaer med angivelse af deres ejere og med oplysninger om, at de som følge af den nye vurdering ville få deres ejendomsskat tredoblet eller firedoblet. Jeg vil ikke nægte, at det gjorde sin virkning, men ikke længere, end til skatteudskrivningen forelå. Da viste det sig nemlig, at enkelte af dem, der således var blevet truet med en firedobling af skatten, havde fået nedsættelse og de øvrige ubetydelige forhøjelser. Og så tør jeg nok fastslå at denne ansvarløse agitation gav bagslag. Men det er som sagt et bevis på, at „ophidselsen“ ikke var mindre dengang end nu, og da var der dog ingen, der fandt på, at man skulle give sig til at ligne på det gamle grundlag.

Må jeg dertil føje, at selv om vi havde en venstre-konservativ regering på det tidspunkt, da der skulle tages stilling til vurderingen, var der heller ingen, som tænkte på at røre ved grundskyldpromillen. Når det drejer sig om beskatning af jord, kan man nemlig ikke sige det samme, som man kan sige om beskatningen af bygninger, at det er en urimelig afgift. Det er lige det modsatte, der er tilfældet, og derfor har der heller ikke været anledning til at ændre ved grundskyldpromillen. I øvrigt er det et relativt ubetydeligt merudbytte, grundbeskatningen forventes at ville give, nemlig kun ca. 13 mill. kr.

Jeg nævnte før, at det er af afgørende betydning, at kommunerne nu får besked, og jeg anbefaler forslagene til meget hurtig behandling. Det kan forhåbentlig også lade sig gøre; thi ganske vist er det formelt en førstebehandling, vi foretager i dag, men reelt er det en andenbehandling, eftersom